

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2322

гр. София, 25.03.2019 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в закрито заседание на 25.03.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **5654** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е образувано след като с Решение № 3552 от 29.05.2018 г., постановено от Административен съд-София град по адм.дело 810/2018 г., производството по делото е разделено, като е разпоредено предявеният иск от Г. В. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу дирекция "Социално подпомагане"-М. да се обособи в самостоятелно съдебно производство. Предмет на разглеждане по настоящото дело е искът на Г. В. С., с който се претендира присъждане на паричния еквивалент на целевата помощ за отопление през отоплителен сезон 2017/2018 г., за периода от началото на сезона (01.11.2017 г.) до момента на влизане в сила на съдебното решение по отмяна на Заповед № ЗСП/Д-С-М/1293/27.11.2017 г., издадена от Директора на дирекция "Социално подпомагане"-М., потвърдена с Решение № 22-РД-06-0285/28.12.2017 г. на Директора на РД "Социално подпомагане"-С.-град, с която на ищеца е отказана целева помощ за отопление за отоплителен сезон 2017/2018 г., ведно със законната лихва от датата на увреждането до пълното изплащане на обезщетението.

Съдът намира, че е сезиран с недопустим иск.

Ищецът основава исковата си претенция на обстоятелството, че е претърпял вреди от издаден незаконосъобразен административен акт. В случай че тази незаконосъобразност е налице, за ищеца ще възникне правната възможност да предяви иск за обезвреда на претърпени имуществени вреди, чиито размер ще подлежи на доказване по предвидения в ГПК ред пред компетентния административен съд, както и за неимуществени вреди, чийто размер се определя по справедливост.

С постановения съдебен акт по адм.дело 810/2018 г. е отменена като незаконосъобразна Заповед № ЗСП/Д-С-М/1293/27.11.2017 г., издадена от Директора на дирекция "Социално подпомагане"-М., потвърдена с Решение №

22-РД-06-0285/28.12.2017 г. на Директора на РД "Социално подпомагане"-С.-град. Срещу посочения съдебен акт е подадена касационна жалба и делото е изпратено във Върховния административен съд, като предстои разглеждане на делото в съдебно заседание. От последното следва, че незаконосъобразността на акта, от който се претендира вреди, не е установена с влязъл в сила съдебен акт. На практика липсва отменен административен акт, а именно от твърдяната незконосъобразност на същия се основава претенцията за обезщетение на вредите. Това произтича от чл.204, ал.1 АПК, който изисква като задължителна процесуална предпоставка за предявяване на иска за обезщетение за вреди от издаден административен акт същият да е отменен по надлежния ред. Това събитие към настоящия момент не е настъпило. При това положение исковата претенция е предявена преждевременно.

Не е налице изискуемата от закона отмяна на акта като процесуална предпоставка за допустимост на исковата претенция. Липсата на такава отмяна препятства възможността за предявяване на иск против Агенцията за социално подпомагане.

Нещо повече: не е налице и хипотезата на чл.204, ал.3 АПК, при която се претендира обезщетение за вреди от действия и бездействия на административен орган, в който случай незаконосъобразността на същите се установява в рамките на производството по обезщетението. Това е така, защото цитираната правна норма предвижда вредите да произтичат от фактически действия. Твърдението на ищеца за настъпили вреди от действията по издаване на Заповед № ЗСП/Д-С-М/1293/27.11.2017 г., издадена от Директора на дирекция "Социално подпомагане"-М., не попадат в разглежданата хипотеза, защото дейността по издаване на индивидуални административни актове е правна по своя характер и представлява строго регламентирано в закона административно производство. Недопустимо е да се поставя знак за равенство между фактическите действия и дейността по издаване на индивидуални административни актове. Последната визира задълженията на сезираните административни органи за правни действия - волеизявления, т.е. за издаване на административни актове. За разлика от фактическото бездействие, с разпоредбата на чл.21, ал.1 АПК правното бездействие на съответния орган след сезирането му е приравнено на административен акт под формата на мълчалив отказ да се издаде същият. Аналогично е положението с правните действия - нормата на чл.21, ал.4, предложение последно от кодекса определя като индивидуален административен акт и отказът на административния орган да се въздържа от определено действие.

Изложеното дотук мотивира Съда да приеме, че исковата претенция е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане.

Така мотивиран и на основание чл.204, ал.1 от Административно- процесуалния кодекс, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата молба на Г. В. С., с която е предявен иск с претенция за присъждане на паричния еквивалент на целевата помощ за отопление през отоплителен сезон 2017/2018 г., за периода от началото на сезона (01.11.2017 г.) до момента на влизане в сила на съдебното решение по отмяна на Заповед № ЗСП/Д-С-М/1293/27.11.2017 г., издадена от Директора на дирекция "Социално подпомагане"-М., потвърдена с Решение № 22-РД-06-0285/28.12.2017 г. на Директора на РД "Социално подпомагане"-С.-град, с която на ищеца е отказана целева помощ за отопление за отоплителен сезон 2017/2018 г., ведно със законната лихва от датата на

увреждането до пълното изплащане на обезщетението.

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по адм.дело № 5654/2018 г. по описа на Административен съд-София град.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: